

Bedkommende Forholdet har været det, at den nu i en Række af Aar har levet med en stadig Underbalance og har fordret Tilflugt fra Møderlandet i Stikkelse af Hjælp paa forskjellige Maade. Saa tidlig have Forholdene paa selve Stedet ogsaa trykket Beboernes Velvære mere og mere ned og have forledet Bestyrelsen til at indføre saa stor en Økonomi som muligt paa alle Omraader og da specielt paa et af de farligste Omraader, nemlig det, hvorpaa den offentlige Ro og Sikkerhed hvilede, derved, at den har indskrænket den militære Styrke til at være saa lille, at den ikke skaffede den fornødne Betryggelse for den offentlige Sikkerhed og Ro, hvad der ogsaa viste sig i det sørgelige Udslag, der fandt Sted ved Negeroprøret den 1ste Oktober 1878. Medens saaledes dette Forhold i og for sig ligger simpelt og klart for Dagen, vil Spørgsmaalet jo selvfølgelig kunne blive noget mere kompliceret, naar man retter Tanken paa, hvorledes man da skulde ordne Forholdene, for at Jæren for en finantiel Ruin, som ligger aabenbar for, kan besværges. Dette Spørgsmaals Besvarelse afhænger nemlig dels noget af de Dine, hvormed man ser paa Sagen i dens Helhed, og dels er denne Sag jo i sig selv af en noget kompliceret Natur. Naar jeg ser bort fra den Udvei at lade Sagen gaa sin sæve Gang og lade Kolonien tage Konsekvensen af sit eget Dufte om Selvstyre, hvilken Udvei jeg forlader uden at komme nærmere ind derpaa, idet den jo vil være uforenelig med den Bevarelse af Statsenheden, som maa og skal ske Fyldest, vil den simpleste Maade at løse Forholdet paa naturligvis være den at sige: Vi have givet Kolonien Selvstyre under en vis Forudsætning, denne Forudsætning har viist sig ikke at staa til, vi lade altsaa denne Selvstyre høre op og lade Kolonien træde tilbage i sit gamle Forhold til Møderlandet. Dersom nu de Marsager, der have fremkaldt den Vurking, der i Dieblirket ligger for os, være af en saadan Natur, at man med Bestemthed kunde sige, at de vilde være permanente, og at der ikke var Tale om, at disse Forhold kunde forandres, men at Den maa og vil være i en stadig Tilbagegang, saa vilde det vistnok være det Rigtigste at gjøre det saa hurtigt som mulig. Men jeg tror, at Enhver, der med Interesse og Opmærksomhed har fulgt Forholdenes Udvikling og har set, hvilken Række af Begivenheder der har medført den Situation, der for Dieblirket finder Sted, maa erkende, at dette ikke er Tilfældet, og jeg antager, at dette saa siges at være en overordentlig glædelig Erkendelse at komme til, thi jeg tror neppe, det kan være saa særdeles fristende paa dette Tidspunkt og dette Sagens Standpunkt at vende tilbage til de gamle Forhold. En anden Udvei, der da naturlig stiller sig frem for Tanken er den at søge at dele den Opgave, som Kolonien faktisk ikke er istand til at løse for Dieblirket, og

idet man søger at bevare saa meget som muligt af den koloniale Selvstændighed, at lade dette paa to Hænder, nemlig saaledes, at Ligevægten søges tilveiebragt dels gjennem en Selvhjælp og dels gjennem en Statshjælp. Hvorledes denne Statshjælp nu bør ydes, derom kan der jo være forskellige Meninger, men om Et kunne vi jo være enige, og det er, at Statshjælpen bør rettes derhen, at man samtidig med, at man tilveiebringer Ligevægt ved denne Statshjælp, tillige fremmer Ønen til Selvhjælp i Kolonien, og det er da altsaa paa dette Spørgsmaal, hvorledes man bedst skulde fremme Ønen til Selvhjælp i Kolonien, at Opmærksomheden bør rettes. Et Spørgsmaal som dette vil jo under almindelige Forhold være et temmelig kompliceret Spørgsmaal, men det stiller sig for den her foreliggende Sags Bedkommende ulige simple end paa de fleste andre Steder, og dette ligger ganske naturligt deri, at Produktionsforholdene paa Den ere saa overordentlig ensartede, idet der navnlig egentlig kun er Tale om et eneste Produkt eller rettere en eneste Produktion, nemlig Sukkerproduktionen, og hvad dertil knytter sig. Det, som man altsaa skulde rette sin Opmærksomhed paa, er da, hvorledes denne Produktion skulde bringes til at stige i saa høj Grad, at Kolonien saavidt mulig kunde hjælpe sig selv. Jeg tror da, at her kan siges at være tre Betingelser, som man maa tage Hensyn til. Den første er, at Folk, som det er værd at have paa Den, bygge Folk med nogen Kapital, overhoved vilde søge hen dertil, den anden, at disse Folk vilde dyrke Sukkermarkerne paa en forstandig og rationel Maade, og den tredje, at det bliver muligt for dem at bringe det Produkt, som de drage ud af Dyrkingen, og som jo ikke kan bringes i Handelen i den Stikkelse, hvori det høstes paa Marken, i en saadan forebilet Stikkelse, at det dels bliver søgt paa Markedet, og at den Pris, der kan opnaas derved, staar i et rimeligt Forhold til de Udgifter, der medføres ved selve Produktionen. Jeg skal navnlig her holde mig til det første af disse Momenter, idet jeg maa erkende det fuldkomne Rigtige i den høitagede Finantsministers Udtalelser, at dette er det første og vigtigste Punkt, hvorfor der bør sørges, og det, hvorpaa Opmærksomheden fra vor Side nærmest maa rettes, og dersom der er noget Punkt, paa hvilket Statshjælpen med Berettigelse og Rimelighed kan ydes, da maa det upaatvivlelig være dette. Jeg skal naturligvis ikke her udtale mig om Kolonialloven af 1865, dens Bestemmelser, dens Berettigelse og Rigtigheden af overhovedet at stille Kolonien paa den Maade, som man da gjorde. Jeg nærer en stor Tvivl i saa Henseende, idetmindste dersom det var Lovens Hensigt at fremme Lykke og Velvære for hele den vestindianske Befolkning. Men Et staar for mig som utvivlsomt, og det er, at den uheldigste Bestemmelse i Kolonialloven er den, at